

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wasilewski

w sprawie z wniosku W. C.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 maja 2005 r.,
kasacji wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w W.
z dnia 13 sierpnia 2004 r., sygn. akt III AUa .../02,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny w W. wyrokiem z dnia 13 sierpnia 2004 r. (III AUa .../02) oddalił apelację wnioskodawcy – W. C. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 4 listopada 2002 r. (XXI U .../02) oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych – Oddział w W. z dnia 25 stycznia 2002 r. wstrzymującej dalszą wypłatę na rzecz wnioskodawcy renty z tytułu niezdolności do pracy.

W kasacji od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego w W. z dnia 13 sierpnia 2004 r. pełnomocnik wnioskodawcy zarzucił naruszenie „art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c. (art. 391 k.p.c.), art. 378 i art. 379 pkt 5 k.p.c., w wyniku którego doszło do dowolnej oceny dowodów przeprowadzonych przez Sąd I i II instancji, co spowodowało ustalenie nierzeczywistego stanu faktycznego na podstawie błędnych, nierzetelnych i w znacznym zakresie niewiarygodnych opinii

biegłych, również wskutek pozbawienia strony możliwości obrony swoich praw, co miało istotny wpływ na wynik sprawy.” Równocześnie, jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie kasacji do rozpoznania pełnomocnik w imieniu wnioskodawcy wskazał, że „Sąd drugiej instancji uznając jego apelację za bezzasadną w sposób oczywisty naruszył prawo.” W konsekwencji, w kasacji sformułowany został wniosek o „uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w W. do ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach procesu za instancję kasacyjną.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja powinna czynić zadość szczególnym wymaganiom formalnym określonym w art. 393³ k.p.c., w tym – poza przytoczeniem podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia – powinna ona zawierać także „przedstawienie okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie” (art. 393³ § 1 pkt. 3 k.p.c.), które stanowią odrębny element formalny kasacji jako pisma procesowego. Oznacza to w szczególności, że w kasacji należy wykazać (*sic!*), iż w sprawie, której ona dotyczy, bądź „występuje istotne zagadnienie prawne” (art. 393 § 1 pkt 1 k.p.c. – *a contrario*), bądź „istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie” (art. 393 § 1 pkt. 2 k.p.c. – *a contrario*), bądź też „zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo” albo „zachodzi nieważność postępowania” (art. 393 § 2 k.p.c.). Wnoszący kasację nie może przy tym ograniczyć się do powtórzenia w jej treści jednego lub kilku ustawowych sformułowań, do którego lub których pragnie nawiązać, jako do „okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji”, lecz obowiązany jest do profesjonalnego prawniczego uzasadnienia wskazanej lub wskazanych „okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji” i to w kontekście okoliczności faktycznych i prawnych tej sprawy, której kasacja ta dotyczy. Nie spełnienie tego wymagania kasacji stanowi tzw. brak istotny kasacji, bowiem kasacja taka nie czyni zadość wymaganiu formalnemu określonymu w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c., a to w konsekwencji skutkować musi jej odmową jej przyjęcia do rozpoznania. Wymaganiu temu w żadnym razie nie czyni zadość lakoniczne wskazanie w *petitum* kasacji –

jak to ma miejsce w niniejszej sprawie – na to, że „Sąd drugiej instancji uznając jego apelację za bezzasadną w sposób oczywisty naruszył prawo.”

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 393⁷ § 1 k.p.c. w związku z art. 393 § 1 pkt 3 k.p.c. oraz art. 3 ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98) orzekł jak w sentencji.

Teza:

Nie czyni zadość wymaganiu 'przedstawienia okoliczności uzasadniających przyjęcie kasacji do rozpoznania' (art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c.) lakoniczne wskazanie na to, że „Sąd drugiej instancji uznając jego apelację za bezzasadną w sposób oczywisty naruszył prawo.”